

SANTA MARÍA LA MAYOR Y REAL DE SAR

Una solució original

El paisatge de Galícia és una delícia bucòlica. Una successió de turons verdosos que baixen esglaonats des de les serres que termenegen amb Lleó fins a la mar. I entre els turons una munió de valls, d'extensió variable, que donen lloc als nuclis habitats. És en aquests pobles on llueix l'altra cara del joiell que ha motivat la nostra visita: l'art romànic gallec.

L'art romànic a Galícia, amb influències visigòtiques, mossàrabs i, fins i tot, catalano-llombardes, es desenvolupa a partir de la primitiva església de Sant Martín de Mondoñedo i assoleix la fita màxima amb l'esplendorosa catedral de Santiago i el seu meravellós Pòrtic de la Glòria, que, malgrat les influències, ostenta un estil propi que es manté fins a la transició al gòtic. I ací ens cal esmentar una afirmació sorprenent de la nostra acompanyant a la catedral: l'art gòtic a Galícia no existeix. S'arriba a la transició i no passa enllà. Roman estancat. La idea creadora torna a brollar amb el Renaixement i s'exalta amb la magnificència barroca de la façana de l'Obraidoiro, moment en què assoleix altre cop el zenit.

Però, ens proposàvem parlar de Santa María de Sar, i aquest preàmbul potser resulta una mica llarg.

L'església, situada en una petita vall del riu Sar molt propera a Santiago, es construí entre els anys 1168-1172. Consta de tres naus i tres absis i, justament, la perspectiva absidal és, a l'exterior, la part més atractiva del monument. L'absis central, més enlairat que els laterals, és de forma semidecagonal i a cada angle ostenta la columna corresponent. L'aspecte del conjunt és sobri i elegant.

L'interior del temple és el que cal remarcar. Les tres naus, bellament proporcionades, són formades de pilars amb columnes adossades. Allò que resulta sorprenent és la inclinació dels sus-

La inclinació dels pilars és ben visible a cop d'ull